

[Geert-Jørgensen.]

øve politiske Handlinger ud fra partipolitiske Formaal — og jeg har lagt Mærke til, at adskillige andre Medlemmer af dette høje Ting under Finanslovdebatten gensidig har brugt de samme Udtryk om hinanden. Hvis dette nu er rigtigt, saa maa man undre sig over, at fremragende Politikere øver politiske Handlinger ud fra partipolitiske Grunde og Formaal og uden virkelig saglig Begrundelse.

At der nu er noget om det, er jeg selv kommet til at tænke paa, og jeg kom til at tænke paa det allerede i sidste Rigsdags-samling. Som ærede Medlemmer vil huske, forelaa der i sidste Rigsdagssamling et Regeringsforslag om et Tilskud til et Pumpelag nede paa Sydjylland. Det drejede sig om 60 000 Kr., og det hang, saa vidt jeg husker, sammen med, at dette Pumpelag havde udført Forbedringer, som var blevet dyrere, end de selv havde beregnet, og saa mente de, at disse 60 000 Kr. kunde Staten passende betale. Alle Rigsdagsmedlemmer fra Lolland anbefalede Forslaget, og de fire store Partier stemte alle som efter en Snor for det.

Jeg var den Gang Ordfører for min lille Gruppe, og jeg sagde, at min lille Gruppe stemte afgjort derimod. Saa sagde et af de ærede Medlemmer, Hr. Hartvig Frisch, følgende Ord: Det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensen kan være glad ved, at han ikke skal samle Stemmer nede paa Sydjylland, for saa vilde han sikkert faa det at føle efter den Tale, han holdt her i Dag.

Det ærede Medlem gjorde sig dèr skyldig i to Fejltagelser. For det første gjorde han sig skyldig i den Fejltagelse at tro, at vi Retsforbundsfolk ligesom andre Partier lader Hensynet til Vælgerne bestemme vore Afstemninger her i dette Ting, eller at tro, at vi paa nogen Maade vilde prøve paa ved Hjælp af Statens Midler at købe vore Stemmer. Det ligger nemlig ganske udenfor vore Ideer og vore Tanker, det prøver vi slet ikke paa. Den anden Fejltagelse, det ærede Medlem gjorde sig skyldig i, var den at tro, at vi ikke skulde have Stemmer fra Sydjylland. Retsforbundets Stilling er saadan, at vi maa leve af Lillægsmandater, vi skal derfor have Stemmer fra hele Landet og faar det ogsaa. Vi bringer vor Bevægelse ud til de yderste Kroge og ogsaa til Sydjylland, og det ærede Medlem skal nok faa at føle ved det kommende Valg, at Danmarks Retsforbund ogsaa eksisterer paa Sydjylland. Jo, vi er med alle Vegne, og det skal man ogsaa nok faa at mærke.

Hvis der nu er noget rigtigt i dette, at Partierne øver politiske Handlinger ud fra

partipolitiske Formaal og bruger Statens Midler til partipolitiske Formaal, saa kan man forstaa, at der vokser en vis Uvillie frem ude i Landet overfor Politikerne, for Vælgerne i vore Dage er ret opmærksomme overfor den Slags. Saa det er muligt, at man kommer til at vige lidt bort fra det Standpunkt at bruge Statens Midler til partipolitiske Handlinger. Det er ikke underligt, siger jeg, at der er adskillige Vælgere, som møder Politikerne med en vis Uvillie mod det, som kaldes for Stemfiskeri, og derfor mærker ogsaa vi Retsforbundsfolk, hvordan Vælgerne ude i Landet forlader de gamle Partier, og vi glæder os bare til den Dag, da vi igen kan komme ud til Valg.

Da det under Valutasituationen saa ud til, at der kunde komme en Sprængning mellem Socialdemokrater og Radikale, glædede vi Retsforbundsfolk os og tænkte os Muligheden af, at vi kom ud til Valg; for ved dette Valg skulde man nok komme til at føle, at Danmarks Retsforbund er en levende Bevægelse i Danmark. Vi var ganske sikre paa, og er det stadig, at ved et saadant Valg vilde vi faa mindst 60 000 Vælgere og mindst 6—8 Mandater, og saa er det jo muligt, at man vilde regne noget mere med Retsforbundet og det, vi repræsenterer i det danske Folk.

Vi fik nu altsaa ikke Valg; Uenigheden, hvis den var der — men det sagde man — mellem de to Regeringspartier er altsaa blevet bilagt. Det er jo rigtigt nok, at Socialdemokraterne kæmpede tappert en Tid for den fulde Krone og for Guldparitet, men det endte med, at de Radikale sejrede og fik Kronen til at følge Sterling, saa at de for saa vidt kunde notere en Sejr over deres forbundne, Socialdemokraterne.

Nu fik vi altsaa Kronen løst fra Guldet og dermed følger naturligvis forhøjede Priser paa Varerne. Det er helt tragisk at se, hvorledes den højtærede Statsminister gør sig Anstrengelser for at formane de danske handlende til ikke at lade Priserne stige, selv om Kronen er løst fra Guldet. Jeg siger, det er tragisk, for jeg tror, det er ganske forgæves. Varepriserne følger nu en Gang deres egne Love, og de spørger ikke en Statsminister om Lov til at stige eller falde, det er helt andre Begivenheder, der øver deres Indflydelse her. Saa kan naturligvis den højtærede Statsminister og Regeringen i det hele true med Prisregulering, og de kan ogsaa ansætte en Priskontrolør, saadan som man nu har gjort det, en Mand, der for Resten ikke har nogen som helst Myndighed, foreløbig i hvert Fald. Ja, man